

LIBRIS

We know
books

TANA FRENCH

**LINIȘTEA
UMBRELOR**

editura rao

1

Să lămurim o chestie: eram omul perfect pentru cazul ăsta. Ați fi uimiți cât de mulți dintre băieți ar fi dat bir cu fu-giții dacă ar fi avut de ales – și eu am avut de ales, cel puțin la început. Câțiva dintre ei mi-au zis-o în față: *Mai bine tu decât eu, omule*. Nu m-a deranjat deloc, nicio secundă. N-am simțit decât părere de rău pentru ei.

Unii dintre ei nu se dau în vânt după chestiile de nivel înalt, cele cu miză mare – prea multe rahaturi de presă, spun ei, și prea multă improșcare cu noroi dacă dai greș. Eu n-am treabă cu genul ăsta de negativitate. Dacă îți consumi energia gândindu-te ce rău doare bătaia, ești deja pe jumătate învins. Eu mă concentrez pe partea pozitivă, și sunt o grămadă de chestii pozitive acolo: poți să pretinzi că ești mai presus de asta, dar toată lumea știe cum cazurile mari aduc promovările mari. Dați-mi mie subiectele de prima pagină, și voi puteți să vă păstrați înjunghierile de vânzători de droguri. Dacă nu poți să sari în foc, rămâi polițist în uniformă.

Unii dintre băieți nu pot să se ocupe de copii, ceea ce pot să înțeleg, însă, iartă-mă că întreb, dacă nu poți să faci față la crimelor urâte, atunci ce dracu' cauți în Brigada Criminalistică? Pun pariu că agențiilor pentru drepturile de proprietate intelectuală le-ar plăcea să-ți aibă dosul sensibil la bord. Am avut de-a face cu bebeluși, înec, crimă cu

viol și o decapitare cu pușca, fapt ce a lăsat bucăți de creier încrustate pe toți pereții, și dorm bine, cât timp merge treaba.

Cineva trebuie s-o facă. Dacă sunt eu ăla, atunci cel puțin merge cum trebuie.

Deoarece, haide să mai lămurim o chestie dacă tot suntem aici: sunt al naibii de bun la slujba mea. Eu încă mai cred asta. Am fost zece ani în Brigada Criminalistică, iar în șapte dintre aceștia, după ce am început să mă obișnuiesc, am avut cea mai mare rată de rezolvare a cazurilor. Anul ăsta am trecut al doilea, dar tipul de pe primul loc a primit o serie de ponturi la sigur, din interior, și suspectul, practic, și-a băgat singur încheieturile în cătușe și s-a predat ca pe farfurie, cu sos de mere. Eu am tras cu de-alea grele – nimeni-n-a-văzut-nimic, corvoada drogată-după-drogat, și tot am reușit. În cazul în care chestorul nostru ar fi avut vreo îndoială, una singură, ar fi putut să-mi ia cazul ori-când. N-a făcut-o niciodată.

Asta încerc să vă spun: cazul ăsta ar fi trebuit să meargă ca uns. Detaliile investigației ar fi trebuit să ajungă în manuale ca exemplu strălucit de cum să faci totul cum trebuie. După toate regulile, ăsta ar fi fost cazul de vis.

În secunda în care mi-am dat seama despre ce era vorba, am știut după cum suna că era ceva mareț. Noi toți știam. Infracțiunea obișnuită vine direct în camera echipei și ajunge la cine urmează prin rotație sau, dacă cine urmează e plecat, la oricine se întâmplă să fie în jur. Numai cele mari, cele sensibile, care au nevoie de perechea potrivită de mâini, trec pe la superior, ca să poată să aleagă el omul. Așa că atunci când inspectorul O'Kelly și-a vârât capul pe ușă în camera echipei, a arătat spre mine, zicând scurt:

– Kennedy, în biroul meu, și a dispărut, cum îl știam.

Mi-am smuls geaca de pe spătarul scaunului și am tras-o pe mine. M-a apucat emoția. Trecuse o lungă perioadă, prea mult, de când nu-mi mai ieșise în cale un caz ca ăsta.

– Stai pe-aproape, i-am zis eu lui Richie, partenerul meu.

– Oooo, a strigat Quigley de la biroul lui, pretinzând că e îngrozit și agitând o mână durdulie. Iar e Extravagantul¹ în rahat? Nu credeam să apuc ziua.

– Desfată-ți ochii, fiule.

M-am asigurat că aveam cravata dreaptă.

Quigley era un pic afurisit, fiindcă el trebuia să fie următorul în rotație. Dacă n-ar fi fost așa un bou, O'Kelly ar fi putut să lase cazul să ajungă la el.

– Ce-ai făcut?

– I-am tras-o soră-tii. Și am avut grijă să-mi iau pungi din hârtie, să-i acopăr fața.

Băieții au chicotit, ceea ce l-a determinat pe Quigley să strângă din buze ca o femeie bătrână.

– Nu e amuzant.

– Doare, ai?

Richie a rămas cu gura căscată și, practic, a țopăit cu scaunul de curiozitate. Mi-am smuls pieptenele din buzunar și mi l-am trecut rapid prin păr.

– Sunt bun sau ce?

– Linge funduri, a replicat tăios Quigley în supărarea lui.

L-am ignorat.

– Da, a zis Richie. Ești colosal. Ce...?

– Stai pe-aproape, am repetat eu și am plecat după O'Kelly.

¹ În original, Scorcher, definit ca un apelativ usturător; numele unui cântăret de rapp și actor din Enfield, Anglia, dar și al unui film din 2002 cu dezastre naturale, de aici și aluzia că Extravagantul poate fi numit, eufemistic, și un dezastru când apare (n.red.)

Al doilea indiciu pentru mine: stătea în picioare în spațiile biroului său, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, legându-se înainte și-napoi pe călcâie. Cazul de față îi pompase suficientă adrenalină ca să n-aibă răbdare să stea pe scaun.

- Nu prea te-ai grăbit.
- Scuze, domnule.

A rămas unde era, și-a supt dinții și a recitit programarea de pe birou.

- Cum merge dosarul Mullen?

Petrecusem ultimele câteva săptămâni întocmind un dosar pentru directorul Ministerului Public, axat pe una dintre mizeriile dificile cu vânzătorii de droguri, asigurându-mă că micul ticălos nu găsea în acesta nici cea mai mică fisură. Unii detectivi cred că treaba lor se sfârșește în secunda în care depun acuzațiile, dar eu o iau personal când una dintre capturile mele se zvârcolește să scape din cârlig, ceea ce se întâmplă rar.

- Misiune îndeplinită. Mai mult sau mai puțin.
- N-ar putea să-l termine altcineva?
- Nicio problemă.

A dat din cap și a continuat să citească. Lui O'Kelly îi place să întrebă tu - asta arată că știi cine e șeful -, și cum el chiar e șeful meu, n-am nicio problemă să mă gudur ca un cățeluș drăguț dacă asta face ca treaba să meargă mai bine.

- A apărut ceva, domnule?
- Ai auzit de Brianstown¹?
- Nu.

- Nici eu. E unul dintre locurile astea noi. Pe coastă în sus, pe lângă Balbriggan. I se spunea Golful Sfârâmat, ceva de genul ăsta.

- Portul Sfârâmat, am precizat eu. Da. Am auzit de Portul Sfârâmat.

- Îi zice Brianstown acum. Și în seara asta toată țara a auzit de el.

- Asta e de rău, am adăugat eu.

O'Kelly și-a pus o palmă grea pe foaia de programare, de parcă voia s-o țină să nu zboare. Apoi a zis:

- Soțul, soția și doi copii, înjunghiați în propria casă. Soția a fost dusă la spital. Starea ei este instabilă. Ceilalți sunt morți.

Am tăcut pentru un moment, ascultând mica vibrație generată de rezumat, pe urmă am întrebat:

- Cum s-a aflat?

- Sora soției. Vorbesc în fiecare dimineață, însă astăzi n-a mai putut să dea de ea. Asta a îngrijorat-o suficient ca să se urce în mașină și să se ducă la Brianstown. Mașina era pe alee, luminile erau aprinse ziua în amiaza mare, n-a răspuns nimeni la ușă, așa că a sunat polițiștii în uniformă. Ei au spart ușa și... surprize, surprize.

- Cine e acolo?

- Doar polițiștii în uniformă. Au aruncat o privire și și-au dat seama că îi depășea, deci au sunat aici.

- Frumos, am zis eu.

Erau acolo mai mulți cretini care s-ar fi jucat ore întregi de-a detectivii și ar fi băgat tot cazul în rahat, înainte să-și recunoască înfrângerea și să-i cheme pe cei care se pricep la asta.

Se părea că am avut noroc de o pereche cu creiere funcționale.

- Vreau să te ocupi tu. Poți să preiei cazul?
- Aș fi onorat.

¹ Zona aflată în vestul regiunii Country Longford, Irlanda (n.red.)

– Dacă e ceva la care nu poți să renunți, spune-mi acum, și i-l dau lui Flaherty. Țsta are prioritate.

Flaherty e tipul cu ponturile la sigur și rata mare de rezolvare a cazurilor.

– Nu este necesar, domnule. Pot să-l preiau, am spus eu.

– Bine, a zis O’Kelly, dar n-a predat foaia de programare.

A înclinat-o spre lumină, inspectând-o și frecându-și maxilarul cu un deget.

– Curran e capabil pentru asta? a întrebat el.

Tănărul Richie era în echipă de două săptămâni. Mulțor băieți nu le place să-i formeze pe nou-veniți, așa că o fac eu. Dacă-ți știi meseria, ai responsabilitatea să transmiți mai departe cunoștințele.

– Are să fie, l-am asigurat eu.

– Pot să-l detașez în altă parte pentru un timp. Îți dau pe cineva care știe ce are de făcut.

– Am avea acum ocazia să aflăm dacă Richie se poate dovedi capabil.

Nu voiam pe cineva care știa ce avea de făcut. Bonusul la bătaia de cap cu novicii e că te scutesc de o grămadă de griji: toți care am fost pe-acolo o vreme avem propriile moduri de a acționa, și prea mulți cu idei etc... Un pifan, dacă știi cum să-l iei, te încetinește mult mai puțin decât unul bătrân în meserie. Nu puteam să-mi permit să pierd timpul jucând după-dumnevoastră-nu-după-dumnevoastră, nu în cazul ăsta.

– Oricum, tu ai fi șeful.

– Crede-mă, domnule. Curran se descurcă.

– E un risc.

Pentru pifani, primul an e o perioadă de probă. Nu e oficial, însă asta nu înseamnă că nu e destul de serios. Dacă

Richie făcea o greșeală chiar în poartă, sub un reflector așa luminos, putea la fel de bine să înceapă să-și facă ordine pe birou.

– O să se descurce. Am să mă asigur de asta, am adăugat eu.

– Nu doar pentru Curran, a zis O’Kelly. De când n-ai mai avut un caz mare?

Mă fixa cu ochii lui mici și pătrunzători. Ultimul important mersese prost. Nu din vina mea – mă făcuse unul despre care credeam că mi-era prieten, căzusem în rahat și rămăsesem acolo –, totuși, oamenii își amintesc.

– De aproape doi ani, am răspuns eu.

– Așa e. Rezolvă-l pe ăsta, și te întorci pe pistă.

A lăsat nerostită cealaltă jumătate, ceva dens și greu pe biroul dintre noi.

– Am să-l rezolv, am spus eu.

O’Kelly a dat din cap.

– Așa m-am gândit și eu. Ține-mă la curent.

S-a aplecat în față, peste birou, și mi-a dat foaia de programare.

– Mulțumesc, domnule. N-am să te dezamăgesc.

– Cooper și Biroul Tehnic sunt pe drum.

Cooper e medicul legist.

– O să aveți nevoie de forță de muncă. O să cer la Unitatea Generală să trimită o echipă. Ajung șase oameni pentru moment?

– Șase e bine. Dacă am nevoie de mai mulți, o să solicit.

În timp ce plecam, O’Kelly a adăugat:

– Și, pentru Dumnezeu, fă ceva cu hainele lui Curran.

– Am avut o discuție săptămâna trecută.

– Pornește alta. Ieri purta un blestemat de *hanorac*, nu?

– L-am făcut să renunțe la trening. Pas cu pas.

– Dacă vrea să rămână în cazul ăsta, ar fi bine să facă vreo câțiva pași uriași înainte să ajungeți la locul faptei. Presa are să fie peste tot, ca niște muște pe rahat. Cel puțin pune-l să-și țină haina pe el, ca să acopere treningul sau cu ce ne-a onorat pe ziua de azi.

– Am o cravată de rezervă la birou. O să fie bine.

O’Kelly a murmurat ceva acru despre un porc în smoching.

Pe drumul spre camera echipei, am despăturit foaia de programare: doar ceea ce O’Kelly îmi spusese deja. Victimele erau Patrick Spain, soția lui, Jennifer, și copiii lor, Emma și Jack. Sora care sunase era Fiona Rafferty. Sub numele ei, expeditorul adăugase, cu litere mari de avertizare, NB: AGENTUL ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ CĂ APELANTA E ISTERICĂ.

Richie s-a ridicat de pe scaun, oscilând de pe un picior pe altul, de parcă avea arcuri în genunchi.

– Ce...?

– Ia-ți haina. Plecăm.

– Ți-am spus eu, i-a zis Quigley lui Richie.

Richie l-a privit cu ochi larg deschiși și inocenți.

– Nu, zău? Îmi pare rău, omule, n-am fost atent. Am alte chestii în minte, înțelegi?

– Încerc să-ți fac o favoare, Curran. O accepți sau nu.

Quigley încă avea o privire rănită.

Am aruncat haina pe mine și am început să-mi verific servieta.

– Se pare că voi doi ați avut o discuție fascinantă. Vreți s-o împărtășiți?

– N-a fost nimic, a zis Richie prompt. Am trântănit și noi.

– Doar l-am pus la curent pe tânărul Richie, mi-a precizat Quigley sigur pe el. N-a fost a bună să te cheme superiorul numai pe tine, singur. Să-ți dea informațiile pe la spatele lui Richie al nostru. Ce spune asta despre locul lui în echipă? M-am gândit că s-ar putea să vrea să se gândească un pic la asta.

Lui Quigley îi plăcea la nebunie să joace „Bate-ți joc de pifan“, așa cum îi plăcea și să pună presiune prea mare pe suspecti. Toți făceam așa, numai că el folosea asta mai mult decât majoritatea dintre noi. De obicei însă, avea suficient creier ca să-mi lase băieții în pace. Richie îl enervase cumva.

– O să aibă o grămadă de timp să se gândească după, am zis eu. Nu-și permite să fie distras de rahaturi inutile. Detectiv Curran, mergem?

– *Mă rog*, a zis Quigley îndesându-și bărbiile una în alta. Nu *pe mine* mă deranjează.

– Pe mine, niciodată, cumetre.

Am scos cravata din sertar și mi-am pus-o în buzunar protejat de birou. Nu era nevoie să-i dau muniție lui Quigley.

– Gata, detectiv Curran? Haide să mergem.

– Pe curând, i-a zis Quigley lui Richie, deloc agreabil, în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

Richie i-a trimis o beza pe care se presupunea că nu trebuia s-o vād, așa că n-am făcut-o.

Era luna octombrie, o dimineață de marți întunecată, rece și cenușie, ursuză și isterică precum martie. Am luat Beemerul argintiu, preferatul meu dintre mașinile folosite în comun – oficial, primul venit, primul servit, dar, în practică, niciun puști de la Departamentul Violența în familie n-are să meargă în cea mai bună mașină a unui detectiv de la Criminalistică, prin urmare, scaunul e reglat mereu așa cum îmi place și nimeni nu aruncă ambalaje de

hamburger pe jos. Aș fi pariat că încă aș fi putut să conduc și în somn spre Portul Sfărâmat, însă nu era ziua cea mai nimerită în care să aflu că mă înșelam, așa că am instalat GPS-ul. Dispozitivul nu știa unde era Portul Sfărâmat. Voia să meargă la Brianstown.

Richie își petrecuse primele două săptămâni la echipă ajutându-mă să lucrez la dosarul cazului Mullen și la reintervievarea martorului ciudat. Aceasta era prima acțiune adevărată de Criminalistică pe care o vedea și era, practic, pierit tot de emoție. A reușit să se stăpânească până ne-am pus în mișcare. Apoi a izbucnit cu o întrebare ce parcă-i stătea pe buze:

- Avem un caz?
- Da.
- Ce fel de caz?
- Omucidere.

Am oprit la semafor, la roșu, am scos cravata și i-am dat-o. Am avut noroc: purta o cămașă, chiar dacă era una ieftină albă, atât de subțire, că am putut să văd unde ar fi fost părul de pe piept, și o pereche de pantaloni cenușii care ar fi fost aproape OK dacă n-ar fi fost cu un număr prea mari.

- Pune-ți asta.

S-a uitat la ea ca și cum nu mai văzuse cravată în viața lui.

- Da?
- Da.

Pentru o clipă, am crezut că o să fie nevoie să i-o pun eu la gât – ultima oară purtase una, probabil, când fusese boțezat –, însă a reușit, în cele din urmă, mai mult sau mai puțin. A înclinat parasolarul ca să se vadă în oglindă.

- E bine, da?
- Mai bine, am zis eu.

O'Kelly avea o teorie: cravata îl face pe om. Era una frumoasă, de mătase maronie, cu o dungă subtilă în țesătură, dar unii pot să poarte lucruri bune, iar alții, pur și simplu, nu. Richie are 1,80 m, numai coate, picioare slăbănoage și umeri înguști – pare cam de paisprezece ani, deși cartea lui de identitate indică negreșit că are treizeci și unu –, și zice-ți-mi că sunt plin de prejudecăți. Oricum, aș putea să spun exact, doar după o privire, din ce fel de cartier provine. E totul acolo: părul ăla prea scurt și fără culoare, trăsăturile alea ascuțite, mersul ăla elastic, agitat, ca și cum cu un ochi ar pândi după vreun pericol și cu celălalt s-ar uita după ceva uitat descuriat. Pe el, cravata părea de căpătat.

A frecat-o experimental cu un deget.

- Îi frumoasă. Ți-o dau înapoi.
- Ține-o. Și ia-ți și tu vreo câteva când ai ocazia.

S-a uitat la mine și pentru o clipă am crezut că o să spună ceva, dar s-a oprit.

- Mulțumesc, a zis el în schimb.

Am ajuns pe chei și ne-am îndreptat spre autostrada M1. Vântul bătea în rafale dinspre mare peste Liffey, forțând pietonii să înainteze anevoie cu capul înainte. Când traficul s-a blocat – un onanist într-un 4X4 care nu observase, sau nu-i păsase, că nu poate să treacă prin intersecție – am căutat după BlackBerry și i-am trimis un mesaj surorii mele, Geraldine.

Geri, favoare URGENTĂ. Poți s-o iei pe Dina de la muncă ASAP? Dacă pomeniște de orele pierdute, spune-i că-i dau eu banii pe ele. Nu-ți face

¹ ASAP (abr.) – As soon as possible (engl.) – Cât se poate de urgent (n.tr.)